

terne. Disse Folk burde der ydes en større Lønforhøjelse end den ganske ringe, som er tiltænkt dem.

Dertil skal jeg endnu kun føje, at naar det ærede Medlem, som jeg før nævnedes, (Ivar Berendsen) har draget Spørgsmaalet om et Eksistensminimum ind i denne Debat og egentlig mente, Staten skulde sørge for, at den ikke lønnede sine Funktionærer med en lavere Løn end den, der vilde svare til et Eksistensminimum, vilde jeg deri være hjertelig enig med det ærede Medlem, dersom jeg havde nogen Anelse om, hvad et Eksistensminimum er. Men mig bekendt er der ikke slaaet noget fast og kan der ikke slaas noget fast om, hvad der er Eksistensminimum, hvilket altsaa skulde betyde den mindste Indtægt, en Familie maa have for at leve. Jeg tror ikke, at der paa noget som helst Punkt er slaaet noget fast derom. Det eneste, der er givet, er det faktiske Forhold her i Landet, og naar jeg undersøger Indtægtsforholdene for Arbejdere, som svarer til Ledvogterne, viser vor Statsstatistik, at Daglejere paa egen Kost gennemsnitlig har en Løn af 680 Kr. om Aaret. Saaledes er det faktisk foreliggende, og dette betyder, at er der paa den ene Side adskillige, der har mere, er der andre, der har mindre. Hvorvidt Beløbet nu svarer til et Eksistensminimum, er en anden Sag, det er ikke let at sige, men det er altsaa den Indtægt, som de vedkommende nærmest stillede Folk gennemsnitlig har. Jeg vil ikke dermed sige, at Staten derfor skal lønne saa lavt, men det er det eneste Korrektiv, som kan svare til det Eksistensminimum, man mangler, og som altsaa viser, at der, enten det nu er godt eller daarligt, faktisk leves saaledes af en stor Del af den danske Befolkning. Jeg gentager denne Henstilling. Jeg tror, man vilde komme til det bedste Resultat baade for Banerne og for vedkommende Arbejdere paa den Maade, at man i Stedet for deres ganske uheldige, principielt vistnok fornuftstridige og til Misbrug velkikkede Privilegium paa Fribefordring af Levnedsmidler og Brændsel — saa vidt jeg forstaaer, er Fribefordring af Brændsel endnu ikke tilsagt dem — gav de lavest lønnede af disse Funktionærer, ganske særlig Ledvogterne, en Lønforhøjelse, der maaske kunde blive lidt større end den antydede. 2 Kr. er en ringe Statsløn; men jeg haaber, det skal lykkes ved Forhandling i Finansudvalget at komme til en Løsning, der kunde ligne den, jeg her for anden Gang henstiller til Overvejelse.

Ivar Berendsen: Det sidste, det ærede Medlem (Wulff) sagde, at der var en Mulighed for, at man mellem anden og tredie Behandling kunde komme til endnu en Gang at overveje, om 2 Kr. var en passende eller mulig Løn for Statsarbejdere, giver mig Anledning til at anmode den højtærede Minister om at sige, om han er af samme Anskuelse; thi saa vilde det maaske være rimeligt at anmode Forslagsstillerne om at tage Underændringsforslaget tilbage ved denne Lejlighed, saaledes at man kunde komme tilbage til Spørgsmaalet ved tredie Behandling.

Naar jeg har begæret Ordet for en kort Bemærkning, er det imidlertid for at sige til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), at hvis *han* kan se, at Dansk Jernbaneforbund skriver, som om de havde faaet Hjælp af Jurister, kan jeg se, at det ærede Medlem er vant til at læse, som en vis Mand læser Bibelen. Det ærede Medlem har kunnet læse ud af Jernbaneforbundets Andragende, at Dansk Jernbaneforbunds Repræsentanter ved Forhandlingerne med Generaldirektøren, efter først at have taget et Forbehold, har skyndt sig at tage det tilbage, og *jeg* kan positivt oplyse, efter at have talt med en af Deltagerne i Forhandlingen, som oven i Købet havde Protokollen over Mødet med, at dette Forbehold ikke blot ikke skyndsomst er taget tilbage, men at det overhovedet ikke er taget tilbage, og at det bestaar i dette Øjeblik.

Wulff: Jeg skal ikke lægge nogen Vægt paa, om de ærede Repræsentanter for Jernbaneforbundet har skyndt sig eller maaske brugt en noget langsommere Bevægelsesmaade. Men Referatet er jo deres eget, og efter at de har sagt i det første af de Stykker, hvori Referatet er delt, at de vil forbeholde sig at gaa til Rigsdagen, staar der i det tredie Stykke: „Forbundets Repræsentanter vilde dog foretrække at have Generaldirektionen med til et bedre Forslag fremfor Henvendelser til Ministeren og Rigsdagen derom, idet Udsigterne til en større Bevilling da vilde være bedre.”

Holger Neergaard: Jeg vil begynde med at sige et Par Ord om Forhandlingsretten, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) var inde paa. Jeg deler ikke ganske hans Syn paa den Sag. Vi, der er, om jeg saa maa sige, mere eller mindre opskolede i de senere Aars Forhold mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, finder